

V I Lenin

Om proletariatets uppgifter i den nuvarande revolutionen

Då jag anlände till Petrograd först den 3 april på natten, kunde jag på mötet den 4 april naturligtvis hålla mitt tal om det revolutionära proletariatets uppgifter endast å egna vägnar och med reservation för att jag var otillräckligt förberedd.

Det enda jag kunde göra för att göra saken lättare för mig själv – och för *ärliga* opponenter – var att utarbeta *skriftligt formulerade* teser. Jag läste upp dem och överlämnade texten till kamrat Tsereteli. Jag läste dem mycket långsamt och *två gånger*: först på bolsjevikernas möte och sedan på bolsjevikernas och mensjevikernas gemensamma möte.

Jag publicerar dessa personliga teser, försedda endast med helt korta förklarande anmärkningar, vilka var betydligt utförligare i talet.

Teser

1. I vår inställning till kriget, som från Rysslands sida också under den nya regeringen Lvov & Co på grund av denna regerings kapitalistiska karaktär ovillkorligen förblir ett imperialistiskt rövarkrig, är även den minsta eftergift åt ”den revolutionära försvarsvänligheten” otillåtlig.

Det medvetna proletariatet kan ge sitt samtycke till ett revolutionärt krig, som verkligen rättfärdigar revolutionär försvarsvänlighet, endast under följande förutsättningar: a) makten övergår i händerna på proletariatet och de till det anslutna fattigaste bondeskikten; b) alla annexioner ges inte upp bara i ord utan också i handling; c) en komplett brytning sker i praktiken med alla kapitalintressen.

Med hänsyn till att breda skikt av den revolutionära försvarsvänlighetens förespråkare bland massorna utan tvivel menar väl och erkänner kriget endast av nödtvång men inte för erövringarnas skull, och med hänsyn till att de är vilseförda av bourgeoisin, måste man särskilt grundligt, ihärdigt och tålmodigt upplysa dem om deras fel, upplysa dem om det oupplösliga sambandet mellan kapitalet och det imperialistiska kriget samt bevisa att utan att kapitalet störtas är det *omöjligt* att göra slut på kriget genom en verkligt demokratisk fred och inte en våldsfred.

Den bredaste propaganda för denna uppfattning måste organiseras bland frontrupperna.

Förbrödring.

2. Det säregna i det nuvarande läget i Ryssland är *övergången* från revolutionens första etapp, som på grund av proletariatets otillräckliga medvetenhet och organisation förde bourgeoisin till makten, *till* dess *andra* etapp, som måste lägga makten i händerna på proletariatet och de fattigaste bondeskikten.

Denna övergång karakteriseras dels av en maximal legalitet (Ryssland är *nu* det friaste landet i världen av alla krigförande länder), dels av att massorna inte utsätts för övervåld och slutligen av att massorna intar en omedvetet godtrogen hållning till kapitalisternas regering, dessa kapitalister som är fredens och socialismens värsta fiender.

Denna säregenhet kräver av oss förmåga att anpassa oss till de *speciella* betingelserna för partiarbetet bland de enastående breda proletärmassor, som just har vaknat till politiskt liv.

3. Inget stöd åt den provisoriska regeringen. Hela falskheten i alla dess löften, särskilt ifråga om att avstå från annexioner, måste klarläggas. Avslöjande i stället för det otillåtliga,

illusoriska ”kravet” på att *denna* regering, kapitalisternas regering, skall *upphöra* att vara imperialistisk.

4. Erkännande av det faktum, att vårt parti i de flesta arbetardeputerades sovjeter befinner sig i minoritet, och tills vidare i svag minoritet, gentemot det *block*, som bildas av *alla* småborgerliga opportunistiska element – från folksocialisterna och socialistrevolutionärerna till organisationskommittén (Tjcheidze, Tsereteli o a), Steklov etc, etc – vilka gett vika för bourgeoisins inflytande och överför det på proletariatet.

Klargörande för massorna, att arbetardeputerades sovjeter är *den enda möjliga* formen för en revolutionär regering och att vår uppgift därför, så länge *denna* regering underordnar sig bourgeoisins inflytande, endast kan bestå i att tålmodigt, systematiskt, ihärdigt och med särskild anpassning till massornas praktiska behov *klargöra* felet i deras taktik.

Så länge vi befinner oss i minoritet arbetar vi med att kritisera och klargöra felet, samtidigt som vi propagerar nödvändigheten av att hela statsmakten skall övergå till arbetardeputerades sovjeter så att massorna skall kunna övervinna sina fel genom erfaren eter.

5. Inte en parlamentarisk republik – att återgå till den från arbetardeputerades sovjeter skulle vara ett steg tillbaka – utan en republik av arbetar-, lantarbetar- och bondedeputerades sovjeter i hela landet, nedifrån och upp.

Avskaffande av polisen, armén och ämbetsmannakåren.*

Alla ämbetsmän, som skall väljas och när som helst kunna ersättas, erhåller en lön, som inte överstiger en kvalificerad arbetares genomsnittslön.

6. I agrarprogrammet överförs tyngdpunkten till lantarbetardeputerades sovjeter.

All godsägarjord konfiskeras.

All jord i landet nationaliseras; förfoganderätten över jorden tillkommer de lokala lantarbetar- och bondedeputerades sovjeter. Särskilda sovjeter bildas av deputerade från de fattigaste bönderna. Alla storgods (som omfattar omkring 100 och upp till 300 desiatiner med hänsynstagande till lokala och andra omständigheter och enligt de lokala myndigheternas fastställande) ombildas till mönsterjordbruk under kontroll av lantarbetardeputerade och för samhällets räkning.

7. Alla banker i landet sammanförs omedelbart till en nationalbank, som underställs kontroll av arbetardeputerades sovjeter.

8. Det är inte vår *omedelbara* uppgift att ”införa” socialism utan endast att ofördröjligen ställa den samhällseliga produktionen och produkternas fördelning under *k kontroll* av arbetardeputerades sovjeter.

9. Uppgifter för partiet:

- a) omedelbar partikongress;
- b) ändring av partiets program, framför allt:
 - 1) om imperialismen och det imperialistiska kriget;
 - 2) om förhållandet till staten och *vårt* krav på en ”kommunstat” †,
 - 3) korrigerings av det föråldrade minimiprogrammet
- c) ändring av partiets namn. ‡

* Dvs den stående armén ersätts med allmän folkbevapning.

† Dvs en stat efter Pariskommunens förebild

‡ I stället för ”socialdemokrati”, i vars officiella ledare i hela värld har förrätt socialismen och gått över till bourgeoisin (”försvarsvännerna och de vacklande ”kautskyanerna”) måste vi kalla oss *kommunistiska partiet*.

10. Förnyande av internationalen.

Initiativ till att skapa en revolutionär international, en international mot *socialchauvinisterna* och mot "centrum" *

För att läsaren skall förstå, varför jag såg mig tvungen att som ett sällsynt undantag, särskilt framhålla "fallet" med ärliga opponenter, ber jag honom att jämföra ovanstående teser och följande invändning av herr Goldenberg: Lenin har "rest inbördeskrigets fana mitt i den revolutionära demokratin" (citerat i hr Plechanovs Jedinstvo nr 5).

En pärla, inte sant?

Jag skriver, läser, tuggar om: "Med hänsyn till att *breda* skikt av den revolutionära försvarsvänlighetens förespråkare bland *massorna* utan tvivel menar väl ... med hänsyn till att de vilseförda av bourgeoisin, måste man *särskilt* grundligt, ihärdigt och *tålmodigt* upplysa dem om deras fel ..."

Men herrarna från bourgeoisin, som kallar sig socialdemokrater och som *varken* hör till de *breda* skikten eller till försvarsvänlighetens förespråkare bland *massorna*, har panna att återge mina åsikter och utlägga dem på följande sätt: "rest [!] inbördeskrigets [om inbördeskrig finns inte ett ord i teserna och sades inte ett ord i talet!] fana [!] mitt i [!] den revolutionära demokratin ..."

Vad är detta? På vad sätt skiljer sig detta från pogromagitation, från Russkaja Volja?

Jag skriver, läser och tuggar om: "... arbetardeputerades sovjeter är *den enda möjliga* formen för en revolutionär regering och att vår uppgift därför ... endast kan bestå i att *tålmodigt*, systematiskt, 'ihärdigt och med särskild anpassning till massornas praktiska behov *klargöra* felen i deras taktik ..."

Men opponenter av ett visst slag utlägger mina åsikter som en uppmaning till "inbördeskrig mitt i den revolutionära demokratin"!!

Jag angrep den provisoriska regeringen för att den *inte* fastställt vare sig en snar eller överhuvudtaget någon tidpunkt för inkallandet av konstituerande församlingen utan slingrade sig undan med löften. Jag bevisade att *utan* arbetar- och soldatdeputerades sovjeter är konstituerande församlingens inkallande inte tryggt och dess framgång inte möjlig.

Man tillskriver mig åsikten att jag är emot snarast möjliga inkallande av konstituerande församlingen!!!

Jag skulle kalla detta uttalande "i feberyrsel", om inte årtionden av politisk kamp hade lärt mig att betrakta ärlighet från opponenternas sida som ett sällsynt undantag.

Hr Plechanov betecknade i sin tidning mitt anförande som ett tal "i feberyrsel". Mycket bra, herr Plechanov! Men se bara, hur klumpig, oskicklig och tafatt ni är i er polemik. Om jag talade två timmar i feberyrsel, hur kunde då hundratals åhörare uthärda "feberfantasierna"? Vidare: varför ägnar er tidning en hel spalt åt att redogöra för "feberfantasierna"? Ni är inkonsekvent, synnerligen inkonsekvent.

Det är naturligtvis mycket lättare att skrika, skälla och beskärma sig än att försöka tala om, försöka klargöra, erinra sig, *hur* Marx och Engels 1871, 1872 och 1875 bedömde erfarenheterna från Pariskommunen och deras uttalanden om vad för en stat proletariatet behöver.

* Som "centrum" betecknas inom den internationella socialdemokratin den riktning, som vacklar mellan chauvinisterna (= "försvarsvännerna") och internationalisterna, nämligen Kautsky & Co i Tyskland, Longuet & Co i Frankrike, Tjcheidze & Co i Ryssland, Turati & Co Italien, MacDonald & Co i England osv.

F d marxisten hr Plechanov har tydligen ingen lust att erinra sig marxismen.

Jag citerade Rosa Luxemburgs ord, då hon den 4 augusti 1914 kallade den *tyska* socialdemokratin ”ett stinkande lik”. Men herrar Plechanov, Goldenberg & Co känner sig ”förolämpade” ... På vems vägnar? På de *tyska* chauvinisternas vägnar, för att de kallats chauvinister!

De arma ryska socialchauvinisterna, socialister i ord, chauvinister i handling, vet varken ut eller in.

Skrivet den 4 och 5 (17 och 18) april 1917

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 31, s 113–118

Publicerat i *Pravda* nr 26, den 7 april 1917